

ערב אחד התכנסו מספר דינים מהעיר ג'רבה שבצפון אפריקה לקיים דיון חשוב בנוגע לחקי הקהלה. בלהט הוכוח החלו חלק מן הדינים להרים את קולם ולטפח בתקיפות על השלחן כדי להדגיש את עמדתם. רק הרב רחמים חויתא הכהן (האדמו"ר מג'רבה) המשיך לשבת במקומו ולהגיב לדברים בסבלנות ובנחת. בכל פעם שדבר היו כל הדינים תיבים להרגיע את הרוחות כדי להצליח לשמע את דבריו.

בשעה מאחרת בלילה הסתים הדין והרב הלך הביתה עם חבריו. תוך כדי הליכה שאל אותו אחד הדינים הצעירים: **"הרב רחמים, אני רואה שבכל וכוח, בזמן שאחרים מתקשים לשלט ברגשותיהם, אתה לא כועס ולא צועק. איך אתה מצליח להשאר רגוע?"**
הרב רחמים המשיך לצעד במתינות ולא מהר לענות.

אחרי כמה דקות אמר: **"אם אצעק את דעתי כלם יקשיבו עכשו, ויזכרו מה שאמרתי עד מחר בבקר, אבל האם הם יבינו למה התכונתי? האם הדברים יזכרו גם בהמשך? אני חושב שאת דברי הצועקים אנחנו שומעים מהר ושוכחים מהר."**
הדין הצעיר שמח שהרב הגדול ענה לשאלתו והעז לשאל עוד אחת: **"הרב, מדוע אתה מצטט בספריך גם את דעת מי שאינו מסכים אתך? האם אינך חושש שהקוראים ישתכנעו דוקא מן הדעה השונה משלך?"**

שוב לקח לרב רחמים כמה דקות לענות: **"מתינות אינה רק דבר שבקול, אלא גם דבר שבלב. אם אני רוצה שדברי יתקבלו ויזכרו לדורות, אני צריך להקשיב היטב למי שלא מסכים אתי, לשקל את דעתי ולנמק את דעתי. וכאשר אני מצטט אותם בספרי, אני מראה לכלם שהחלטתי רק אחרי שהקשבתי לאחרים, שקלתי דעות שונות, והסברתי את דעתי! הרי כך אני רוצה שינהגו גם כלפי. לא כן? כך אני מלמד את הקהלה לנהג בכל החלטה, קטנה כגדולה - להיות מתונים בלב ובקול."**
הרב המבגר והדין הצעיר המשיכו לצעד בשקט זה לצד זה. **"יום אחד"** אמר פתאום הרב בקול מהרהר **"הדברים שלי יופיעו רק בתוך ספרים. מלים כתובות לא יכולות לדבר ובטח שלא לצעק. אם ברצוני שיזכרו את דברי לדורות, כדאי שאני ותלמידי נדע להקשיב בסבלנות גם לרחש של המלים."**
את הדברים האחרונים אמר הרב בחיוך, והשנים המשיכו ללכת הביתה בשקט, מלאי מחשבות.

(מעובד על פי סיפור מאתר חכימא)

- במה הִיהָ הָאָדְמוֹ"ר מְגֻרְבָּה שׁוֹנֵה מִשָּׂאֵר הַחֲכָמִים שְׁסָבִיבוֹ? ?
- לְמָה דְּבָרִים שֶׁנֶּאֱמָרִים בְּצַעֲקוֹת נִשְׁכָּחִים יוֹתֵר מֵהָר? ?
- מָה הַכֹּנֶנֶה שֶׁל הָרֵב כְּשֶׁהוּא אֹמֵר שֶׁהַמְתִּינוֹת הֵיּא בְּלֵב? ?
- הָרֵב נוֹתֵן מִסְפֵּר עֲצוֹת בְּיַחַס לְנִהוּל תְּקִשְׁרֵת מִשְׁמַעוּתִית עִם אֲחֵרִים. ?
מָה הֵם הַתְּנָאִים לְשִׂיחָה מִשְׁמַעוּתִית לְדַעְתּוֹ?
- מִדּוּעַ יֵשׁ מְקוֹם לְהַקְשִׁיב לְעַמְדַת הַמִּתְנַגְּדִים, וְאֵף לְצַטֵּט אוֹתָהּ וּלְהַגִּיב עָלֶיהָ לְפִי דַעַת ?
הָרֵב רַחֲמִים? מָה דַעְתְּכֶם?
- בְּחֵרוֹ עֲצָה אַחַת שֶׁל הָרֵב מְגֻרְבָּה שֶׁהֵייתֶם מְמַלְצִים לְאַמֵּץ גַּם בְּחַיֵּי הַיּוֹם יוֹם שְׁלַכְכֶם? ?

